

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Dziergawka

w sprawie R.B.

podejrzanego czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k.,  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 1 lipca 2026 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę podejrzanego  
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie  
z dnia 15 grudnia 2025 r., sygn. akt IV Kz 1193/25,  
utrzymującego w mocy postanowienie  
Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie  
z dnia 6 października 2025 r., sygn. akt II K 545/25/N,

### **postanowił:**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu adw. A.P. (Kancelaria Adwokacka w K.), kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz podejrzanego;**
- 3. zwolnić podejrzanego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego, obciążając nimi Skarb Państwa.**

## UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie postanowieniem z dnia 6 października 2025 r., sygn. akt II K 545/25/N na zasadzie art. 354 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. umorzył postępowanie karne przeciwko R.B. podejrzanemu o czyn zabroniony zarzucany podejrzanemu wnioskiem o umorzenie postępowania i zastosowanie środka zabezpieczającego, polegający na tym, że w dniu 27 grudnia 2024 roku w Krakowie, Nowej -Hucie, poprzez zadanie D.S. ciosu nożem w okolice nadgrzbietowa łopatki lewej, spowodował u niego obrażenia ciała w postaci otwartej rany ściany tylnej klatki piersiowej, krwiaka opłucnowej lewej z niewielkopłaszczyznoxoq odmy w linii pachowej środkowej, które to spowodowały naruszenie czynności narządu ciała D.S. na okres dłuższy niż 7 dni, a czynu tego dopuścił się mając zniesioną zdolność rozpoznania jego znaczenia i pokierowania swoim postępowaniem w rozumieniu art. 31 § 1 k.k., tj. o czyn z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. (pkt I), na mocy art. 93a § 1 pkt 4 k.k., art. 93b § 1 i § 5 k.k., art. 93c pkt 1 k.k., art. 93d § 1 k.k. orzekł wobec R.B. środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym (pkt II). Ponadto sąd orzekł o dowodach rzeczowych (pkt III i IV) oraz o kosztach sądowych (pkt V i VI).

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł obrońca podejrzanego w zakresie punktu II, w którym orzeczono środek zabezpieczający w postaci pobytu w zakładzie psychiatrycznym.

Sąd Okręgowy w Krakowie postanowieniem z dnia 15 grudnia 2025 r., sygn. akt II IV Kz 1193/25 utrzymał w mocy postanowienie w zaskarżonej części (pkt 1) i orzekł o kosztach sądowych (pkt 2 i 3).

Kasację od powyższego postanowienia wniósł obrońca podejrzanego, w części, tj. w punkcie I, w którym Sąd Okręgowy utrzymał w mocy postanowienie Sądu Rejonowego, zaskarżonemu postanowieniu zarzucając:

1. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść przedmiotowego orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. a polegające na poczynieniu po raz pierwszy przez Sąd Okręgowy ustaleń faktycznych z pominięciem części wyjaśnień podejrzanego, co doprowadziło go do błędnego ustalenia, że podejrzanym nie działał w zamiarze obrony bezpośrednio atakowanego dobra prawnego, podczas gdy analiza całości materiału dowodowego, w tym

wyjaśnień podejrzanego znajdujących się na karcie 120 akt sprawy, które to wyjaśnienia zostały w całości pominięte przez Sąd Okręgowy, prowadzi do wniosku, że podejrzany działał w celu odpierania ataku na mienie (skradzione przez pokrzywdzonego telefonu);

2. rażące naruszenie prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść przedmiotowego orzeczenia, a to art. 433 § 2 k.p.k. polegające na tym, że Sąd Okręgowy nie odniósł się w sposób należyty do podnoszonych w zażaleniu zarzutów, analizując jedynie działania w ramach obrony koniecznej w celu odpierania ataku na życie i zdrowie podejrzanego, podczas gdy prawidłowe odniesienie się przez Sąd Okręgowy do zarzutów podniesionych w zażaleniu wymagałoby odniesienia się do ich rzeczywistej treści, a to działania podejrzanego w celu odpierania ataku na mienie, a w konsekwencji prawidłowej oceny bezprawności względnie stopnia społecznej szkodliwości czynu zarzucanego podejrzanemu.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Krakowie celem ponownego jej rozpoznania, o wstrzymanie wykonania postanowienia w zaskarżonej części oraz o przyznanie od Skarbu Państwa na rzecz adw. A.P. zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej podejrzanemu z urzędu, gdyż opłaty nie zostały zapłacone w całości lub w części.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Rejonowy Kraków – Nowa Huta w Krakowie wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

#### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Kasacja wniesiona przez obrońcę podejrzanego jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że zgodnie z treścią art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem możliwość wniesienia skutecznej kasacji jest istotnie ograniczona. Podzielając utrwalone w tym zakresie orzecznictwo Sądu Najwyższego, stwierdzić trzeba, że postępowanie kasacyjne nie jest z pewnością postępowaniem, które ponawiać ma zwykłą kontrolę odwoławczą. W toku zaś tego

postępowania z założenia nie dokonuje się kontroli poprawności oceny poszczególnych dowodów, nie weryfikuje zasadności ustaleń faktycznych i nie bada współmierności orzeczonej kary (zob. postanowienie SN z dnia 15 marca 2023 r., IV KK 549/22; postanowienie SN z dnia 10 lipca 2019 r., II KK 210/19; postanowienie SN z dnia 21 września 2017 r., IV KK 276/17).

Za bezzasadny uznać należy zarzut z punktu I, w którym obrońca wskazuje, że sąd odwoławczy naruszył przepisy prawa procesowego w postaci art. 7 k.p.k. Zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. ma w kasacji rację bytu, gdy sąd odwoławczy prowadził postępowanie dowodowe (w konsekwencji musiał przeprowadzić ocenę pozyskanych dowodów), względnie, gdy zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji odmiennie ocenił przeprowadzone przez ten sąd dowody. Wtedy bowiem sąd ad quem stosuje samodzielnie art. 7 k.p.k., zaś w pozostałych wypadkach, gdy strona podniesie stosowny zarzut, jego rola ogranicza się do kontrolowania prawidłowości zastosowania wskazanej normy prawnej na etapie pierwszoinstancyjnym, co wyklucza możliwość jej bezpośredniego naruszenia (zob. postanowienie SN z dnia 23 lipca 2025 r., V KK 244/25). W niniejszej sprawie sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego, a jedynie kontrolował zaskarżone postanowienie i w wyniku tej kontroli utrzymał je w mocy w zaskarżonej części. Jednocześnie wskazać należy, iż sąd odwoławczy poddawał analizie zarówno wyjaśnienia podejrzanego złożone w postępowaniu przygotowawczym, jak i przed sądem, wskazując jednocześnie, że znalazły one potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym (str. 8 uzasadnienia).

Podkreślić również trzeba, że wbrew twierdzeniom autora kasacji, Sąd Okręgowy w Krakowie działając jako sąd odwoławczy, dokonał w sposób prawidłowy instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia, co w sposób jednoznaczny wynika z treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia. Sąd Okręgowy bowiem w sposób właściwy i rzetelny odniósł się do wszystkich zarzutów apelacyjnych, a zatem prawidłowo zrealizował obowiązki wynikające z przepisów art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. Przeprowadzona w ten sposób kontrola odwoławcza doprowadziła do utrzymania zaskarżonego postanowienia w mocy. Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia wskazał, że nie

sposób przypisać podejrzanemu działania w ramach obrony koniecznej, zaś decyzję w tym zakresie szczegółowo uzasadnić (str. 8-9 uzasadnienia).

Zauważyć należy, co jednoznacznie wynika z orzecnictwa Sądu Najwyższego, że istotą kasacji nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla skazanego niekorzystny. Tego rodzaju zabieg stanowi nie tylko nieuprawnioną polemikę, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. Tym samym stanowisko skarżącego w tym zakresie zawiera wyłącznie subiektywną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Reasumując, skarżący zmierza do przedstawienia własnej i odmiennej oceny przeprowadzonych dowodów oraz dokonanych na ich podstawie ustaleń stanu faktycznego. Skarżący formułując w ten sposób kasację, będącą nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, środek ten potraktował jako kolejny instancyjny środek odwoławczy, co jest niedopuszczalne. Kasacja nie służy bowiem do ponawiania kontroli instancyjnej już dokonanej przez sąd odwoławczy, stąd też postępowanie kasacyjne nie może być traktowane jako trzecia instancja (zob. postanowienie SN z dnia 9 stycznia 2019 r., IV KK 694/18; postanowienie SN z dnia 11 października 2022 r., V KK 332/22; postanowienie SN z dnia 10 kwietnia 2025 r., IV KK 95/25).

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k., zwalniając skazanego od ich ponoszenia i obciążając nimi Skarb Państwa.

Uwzględniając wniosek obrońcy skazanego z urzędu, na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o advokaturze (t.j. Dz.U.2024, poz.1564) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 pkt 3 i § 17 ust. 3 pkt 1 w zw. z § 24 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz.U.2026, poz. 87 t.j.) zasądzono na jego rzecz kwotę 885,60 (osiemset osiemdziesiąt pięć 60/100) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji na rzecz podejrzanego.

Wobec oddalenia kasacji, rozpoznanie wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia stało się bezprzedmiotowe.

[WB]

[r.g.]